

Draga Ana,

Postavljaš mi pitanje sigurno zato što želiš znati kako ja reagiram na ovakva pitanja. Evo što ja mislim o važnosti vode. Jedna kap vode nije velika, no mnogo kapi slane vode čini more.

Jedna kap u životu znači mnogo. Svaki čovjek je jedna kap u moru ljudi. Kap vode pada u lokvu a čovjek u majčino naručje.

Da nema vode što bi krasilo Plitvička jezera, a što rijeku Krku? Što bi tada bila jezera, a što rijeke? Da nije bilo vode prije 50 godina naša bake i djedovi ne bi mogli preživjeti. Kad bismo ih pitali što ih je tolike godine držalo na životu, odgovor bi bio – voda. Oni imaju bore kao korita rijeka.

Ono što i moj zavičaj čini posebnim, ono što ga krasí je more. Ono udara o stijene, ono se sjaji pri zalasku sunca. Ne mogu uopće zamisliti kako bi sve bilo da nema vode, da nema mora.

Moji snovi su poput plime. Da nema vode ne bi bilo ni plime, ni oseke, ni žala, ni valova. Bilo bi tmurno i dosadno, a moje Lastovo ne bi imalo što krasiti.

O moru mislim ovako:

Moje je more razdragano

Dočeka me uzburkano

More ima duboke oči

Srebrnog je sjaja po noći

Otvaralo mi je snove

Darovalo mi je sreće nove

Bilo mi je uvijek vjerno,

Drago i nježno.

Ispričat ću vam priču koju su mi moje bake i djedovi davno pričali za laku noć. U toj se priči krije rečenica koja bi mogla otključati i vrata tvoga srca. No, tu rečenicu svatko vidi drugačije, zato jer svatko ima svoju tajnu rečenicu, svoj ključ.

Tamo na dalekom jugu ima jedna plaža. Ta je plaža čudesna. Napravljena je od stijena i pijeska, šljunka i trave, drveća i grmlja, a nalazi se točno između kopna i mora.

Ta plaža ima najljepše noći. A najčudesnije na toj čudenoj plaži je jedna djevojčica. Djevojčica duge plave kose, velikih, lijepih, bistrih, dubokih, plavih očiju u raskošnoj bijeloj haljini.

Bosih nogu gazila je pijesak, travu, stijene i šljunak.

Djevojčica je živjela na plaži. Cijenila je more više od svega. Objašnjavala je ljudima da je more izvor hrane, da ono utječe na klimu, da nam daje sol i vodu, da nas hladi u ljetnim danima. No nitko nije

vjerovao djevojčici Plimi, već su joj se zlorado smijali. Ona se tužna vraćala moru i galebovima, a mora bi joj se razveselilo.

Jednog dana ljudi su došli na plažu vidjeti što se događa s djevojčicom jer je dugo nitko u selu nije sreo, a pomalo su im nedostaje djevojčičine priče. Našli su je na plaži kako spava, a plima ju je polako pretvarala u more. Kad je sasvim nestala pojavila se ogrlica i na njoj privjesak u obliku srca. Tada su shvatili da ne smiju zagađivati more i da ga moraju cijeniti i čuvati poput nečeg najdragocjenijeg, poput sebe sama.

I kad god bi dolazili na tu plažu sjetili bi se Plime. Napokon su shvatili zašto je voda dragocjena, vrijedna, lijepa i draga.

Možda ćeš kad čuješ ovu priču shvatiti da iako nisam odgovorila na tvoje pitanje možda sam ti ovim pismom dala povod za razmišljanje. Dobro razmisli o svemu o čemu si u ovom pismu čitao, razmisli služi li voda tebi za sve ovo, ili možda za nešto drugo? A ako je i tvoj ključ more i voda, onda si osoba s velikim srcem i u njemu sigurno znaš zašto je voda dragocjena.

Šaljem ti srdačan pozdrav, piši i ti meni,

Tvoja Marija